

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2019, č. j. 1 A 40/2019 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 6. 2019, č. j. KRPA-229758-16/ČJ-2019-000022-ZSV (dále také „rozhodnutí žalované“), rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobou, kterou městský soud zamítl rozsudkem ze dne 14. 8. 2019, č. j. 1 A 40/2019 – 42, jako nedůvodnou.

[3] Městský soud nejprve rekapituloval skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že žalobce byl dne 17. 6. 2019 kontrolován policejní hlídkou při výkonu činnosti řidiče smluvní přepravy. Svou totožnost policejním orgánům prokázal cestovním pasem Lotyšské republiky (č. X, vydaný na jméno M. M.) a svým řidičským průkazem vydaným v Kyrgyzstánu. Policejní orgány lustrací následně zjistily, že je uvedený cestovní pas veden jako věc hledaná. Odborným vyjádřením pak bylo potvrzeno, že cestovní pas je pozměněný. Byl rozešit a následně znovu zkompleťován, data na původní ID straně byla nahrazena jinými a jeho první strana byla smazána a kompletně nahrazena novým barevným inkoustovým tiskem.

[4] S žalobcem proto bylo dne 18. 6. 2019 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Při výslechu žalobce uvedl, že do České republiky přijel v roce 2011, kdy také požádal o mezinárodní ochranu (tehdy užíval jméno N. N. U.). Po zamítnutí jeho žádosti chtěl zůstat v České republice. Proto mu kamarád zařídil cestovní doklad Lotyšské republiky, který si jel vyřídit na úřad do Rigy. Informace uvedené v cestovním dokladu jsou pravdivé, proto si žalobce myslel, že je doklad pravý. Prokazoval se s ním několikrát na policii a cestoval na něj v rámci Evropské unie. Žalobce také dodal, že měl v Praze pronajatý byt, v České republice pracoval, odváděl daně a platil zdravotní a sociální pojištění. V současné době však bydlí po různých ubytovnách, nemá žádné místo, kde by trvale pobýval. Do Kyrgyzstánu se vrátit nemůže, protože by tam byl trestně stíhaný a vězněný (před jeho odjezdem ho tamní policejní orgány mučily a snažily se ho donutit, aby se doznal k nějakému trestnému činu). Ke své rodinné situaci žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, společnou domácnost s nikým nesdílí. V Kyrgyzstánu má rodiče a bratra, ale poslední dobou s nimi není moc v kontaktu. Peníze na složení finanční záruky nemá.

[5] Poté městský soud uvedl, že žalovaná se na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí podrobně zabývala tím, zda je žalobci možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Dospěla však k závěru, že jejich využití není v jeho případě namístě. Uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců nebylo možné, protože žalobce neměl dostatečné finanční prostředky na složení finanční záruky a žádná jiná osoba za žalobce finanční záruku nesložila. Kromě toho žalobce nenahlásil žádnou adresu, kde by mohl být k zastížení. Uvedl, že bydlí v různých ubytovnách. Dle žalované tak žalobce nesdělil spolehlivou adresu místa pobytu. K uložení zvláštního opatření, které mělo spočívat v povinnosti osobně se hlásit policii v době policií stanovené, žalovaná nepřistoupila, neboť by takové opatření bylo nedostatečné. Svůj názor žalovaná podložila žalobcovým jednáním, tedy opakovaným porušením českých právních předpisů. Žalobce pobýval neoprávněně na území České republiky od 8. 9. 2016 do 17. 6. 2019, neboť nevycestoval poté, co mu nebyla udělena mezinárodní ochrana. Dále se prokazoval pozměněným cestovním dokladem Lotyšské republiky a vykonával výdělečnou činnost bez potřebného oprávnění. Městský soud se s výše uvedeným hodnocením žalované ztotožnil a dodal, že tvrzení žalobce, že nevěděl, že jeho cestovní pas není pravý, není pravděpodobné, naopak se jeví jako účelové.

pokračování

[6] K námitce, že žalovaná paušalizuje rozhodování ve věcech zajišťovaných cizinců, kteří disponují padělanými doklady, městský soud uvedl, že k takovému závěru nelze dospět pouze na základě skutečnosti, že žalovaná rozhoduje obdobné případy stejně. Podstatné je, že žalovaná své rozhodnutí odůvodnila konkrétními skutkovými okolnostmi vztahujícími se k danému případu. Nakonec městský soud uzavřel, že souhlasí s žalobcem, že smyslem a účelem zvláštních opatření je minimalizace omezování osobní svobody cizinců v případě realizace vycestování či správního vyhoštění. To ale neznamená, že by k omezení osobní svobody nemohlo dojít nikdy.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu, který podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel nesouhlasí s žalovanou a městským soudem, že nebylo možné využít zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a § 123c téhož zákona. Dále rozsáhle cituje napadený rozsudek v části, v níž se městský soud zabývá touto otázkou, k čemuž stěžovatel pouze dodává, že městský soud nesprávně vyhodnotil, že stěžovatel sice padělaný doklad využíval, avšak nebyl si vědom, že není pravý.

[9] Stěžovatel také uvádí, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Současně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se touto otázkou zabývá. Jinak stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti opakuje argumentaci obsaženou v žalobě.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Jediná tvrzení, která lze považovat za přípustné kasační námitky, je část kasační argumentace shrnutá v odstavci [8] tohoto rozsudku. Stěžovatel ve zbylé části kasační stížnosti jen opakuje svoji žalobní argumentaci (v podrobnostech viz odstavec [9] tohoto rozsudku). Tato tvrzení již dříve uplatněná v žalobě jsou však v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, protože neobsahují žádnou reakci na závěry městského soudu (v nichž stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci) nebo polemiku s nimi,

ale vymezují se pouze proti postupu správního orgánu. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[14] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že nebylo možné využít zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a § 123c téhož zákona. Blíže však nerozvádí, v jakých konkrétních úvahách městský soud pochybil, a nenabízí k tomu vlastní ucelenou argumentaci. Opakuje pouze výtky vůči postupu žalované.

[15] V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na § 109 odst. 4 větu první s. ř. s. a setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ze které vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí městského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[16] Ze stran 4 a 5 napadeného rozsudku je patrné, z jakého důvodu městský soud dospěl ke stejnému závěru jako žalovaná, tedy že stěžovateli nelze uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Městský soud konkrétně vycházel z prohlášení stěžovatele, že nemá prostředky na složení finanční záruky a nemůže splnit ani povinnost zdržovat se na oznámené adrese místa pobytu (v podrobnostech shrnuto v odstavci [5] tohoto rozsudku). Městský soud se také ztotožnil s tím, že uložení zvláštního opatření, které mělo spočívat v povinnosti osobně se hlásit policii ve stanovené době, žalovaná správně nepřistoupila, neboť by takové opatření bylo nedostatečné. To městský soud odůvodnil opakovaným porušením českých právních předpisů stěžovatelem a vhodně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se touto otázkou zabývá. Ze shora uvedeného je patrné, že městský soud zohlednil specifika projednávaného případu. S hodnocením městského soudu ohledně nemožnosti využití zvláštních opatření se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ani samotný fakt, že městský soud přisvědčil žalované, ještě sám o sobě neznamená, že jsou jeho závěry nesprávné. Podstatné je, že městský soud její posouzení bez dalšího nepřevzal, ale aproboval ho teprve poté, co k němu vyjádřil vlastní úvahu.

[17] Nejvyšší správní soud se též ztotožňuje s úvahou městského soudu, že není pravděpodobné, že stěžovatel nevěděl, že jeho cestovní pas je pozměněný. Jen stěží by se stěžovatel (státní příslušník Kyrgyzstánu) mohl domnívat, že je možné, aby mu cestovní doklad byl legálně vydán Lotyšskou republikou, na kterou neměl žádné vazby.

[18] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo

pokračování

na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měla procesně úspěšná žalovaná, které však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[20] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 15. 7. 2019, č. j. 1 A 40/2019 - 19, ustanoven zástupcem pro řízení Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Podle § 35 odst. 10, věty poslední s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti.

[21] Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „*advokátní tarif*“)]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 714 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.; viz výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu